

teresse — at være et Supplement til Fagdommeren. Hvis man tilstræber et andet Formaal end dette at forøge Retssikkerheden, saa er, siger jeg, Nævningerne en fuldstændig Uting, og Afgørelsen af Spørgsmaalet Skyld eller ikke Skyld maa ikke lægges i en politisk Faktors Haand, saaledes som den jo vilde blive, hvis man fulgte Ministerens Forslag — jeg bortser her fra Udskydelsesbestemmelserne, som det ærede Medlem, der nylig talte, kom udførligt ind paa og gav en fuldstændig rigtig objektiv Beskrivelse af. Ministerens oprindelige Forslag og ogsaa det, der jo har haft Tilslutning hidtil her i Tinget, gaar jo ud paa, at det er Kommunalbestyrelsen, der skal udnævne Nævningerne efter Forholdstalsvalgmaaden, og da Kommunalbestyrelsen er valgt efter Forholdstalsvalgmaaden, vil saaledes, som Forholdet nu har været de fleste Steder og i alt Fald selvfølgelig bliver fremtidig, Kommunalbestyrelsen blive valgt efter de politiske Linier, og saa bliver, siger jeg, ogsaa Nævningerne udtagne ud fra politiske Synspunkter. Men derved kommer der jo et helt nyt Moment frem, en helt ny Faktor ind i Afgørelsen af Skyld eller ikke Skyld. Thi Domstolene have kun een Ledetraad, og det er Retfærdighed; men foruden denne Ledetraad kommer der et helt andet Moment ind, nemlig det politiske. Jeg siger: Nævningerne bør ikke have noget med de politiske Forhold at gøre, men det bliver til Politik, naar man vil følge Ministerens oprindelige Forslag. Hvad enten det bliver til Skade eller til Gavn for den sigtede, er Faren der for, at Retfærdighedshensynet trænges tilbage af et helt andet Moment.

Nu skal jeg ganske vist indrømme, at Udskydningsbestemmelserne i Lovforslaget kunne bøde noget derpaa, men paa langt nær ikke tilstrækkeligt. De kunne ikke tilintetgøre det politiske Grundlag for Nævningernes Udnævnelse. Det forekommer mig, at man fra forskellige Sider nok kunde blive noget betænkelig ved den Magt — selv om jeg indrømmer, at den er noget begrænset —, der her er lagt i Nævningernes Haand. Jeg har for øvrigt haft Lejlighed til at nævne det ved Finanslovens første Behandling. Den højtærede Justitsminister har jo selv i indeværende Aar været udsat for meget stærke Angreb, og der har her dannet sig en vis Opfattelse, d. v. s. forskellige Opfattelser, men i de forskellige Partier har der dog dannet sig en vis Opfattelse af hele dette Forhold, men altsaa en meget forskellig

Opfattelse. Skønt vi jo her have Frihed til at udtale os, saaledes at vi ikke udenfor Tinget kunne drages til Ansvar for, hvad vi sige her, saa paalægger selve det Sted, paa hvilket vi her tale, os et overordentlig stort Ansvar, saaledes at det gælder for de allerfleste af os, at hvad vi udtale paa dette Sted, mene vi skulde have en ganske særlig Paalidelighed og Troværdighed, og intet andet Sted kan stille større Krav til vore Udtalelser i saa Henseende end netop dette Sted. Men skønt altsaa dette gælder for de fleste af os, have vi dog nu set, at et Parti her har indbragt Forslag om en Undersøgelseskommission, et Forslag, som jo kun er fremsat, efter at dette Parti har faaet en ganske bestemt Opfattelse af vedkommende Sag, Justitsministerens Administration; men idet dette Forslag fremsættes, mødes det med Latter af Flertallet i dette Ting, som altsaa har en fra det førstnævnte Parti vidt forskellig Opfattelse. Opfattelserne ere saa forskellige, at den ene møder med sit Forslag om Undersøgelse, den anden møder dette Forslag med Latter. Saa vidt forskellige kunne Opfattelserne være her, hvor vi dog ere Mænd, der betragte vor Stilling som forbunden med et meget stort Ansvar. Og der foreligger for begge disse to Partier det samme til Oplysning om denne Sag.

Jeg tør derfor vel ogsaa spørge — det er jo Lægmandsdømme, der her komme frem —: Kan man saa virkelig tillægge Lægmandsinstitutionen saa stor Betydning, som man tidligere har kunnet? Jeg tør vel sige, at hvis den højtærede Minister kom for en Nævningeret f. Eks. her i København, saa vilde det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgerbjerg) sige, at den højtærede Justitsminister vilde blive dømt skyldig. Dermed vilde den højtærede Justitsminister jo imidlertid ikke efter det foreliggende Lovforslag blive dømt, thi saa kan jo Sagen føres frem for en anden Nævningeret. Jeg ved nu ikke, hvorledes det vilde gaa i Køge. Det vilde være tvivlsomt, men jeg ved sikkert eller maa i alt Fald antage for sikkert, at hvis Nævningeretten blev nedsat i Havdrup, vilde den højtærede Justitsminister blive frikendt. (Modsigelse af *Borgerbjerg*.) Jo. (*Borgerbjerg*: Han kan overhovedet ikke frikendes.) Det ærede Medlem maa tie stille og ikke udtale en kategorisk Dom, det ærede Medlem er ikke Højesteret.

Jeg siger: Saa forskelligt kunne Nævninger komme til at fælde deres Dom.